

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

С. № 1/2014
ДВ № 178/02.02.2014
БЪЛГАРСКА ВЕТРОЕНЕРГИЙНА АСОЦИАЦИЯ
ЕИК 175924617
+359 2 4833820
INFO@BGWEA.ORG
WWW.BGWEA.ORG
УЛ. ПАРИЖ 7, ЕТ. 5, АП. 15
СОФИЯ 1000

До: Конституционния съд на Република България

СТАНОВИЩЕ

По:

Конституционно дело № 1/2014,

относно обявяване противоконституционност на точки 2 и 3 на § 6 от Заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. (ЗДБРБ, обн. ДВ, бр. 109 от 20.12.2013 г.)

От:

Българска ветроенергийна асоциация, сдружение с нестопанска цел, регистрирано по ф.д. № 421/2010 г. на СГС, ЕИК 175924617,

чрез пълномощника Биляна Цветкова Лозанова

Адрес за кореспонденция:

София 1000, ул. Париж 7, ет. 5, ап. 15

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По искане на Президента на Република България от 14.01.2014 г. за установяване на противоконституционност на текстовете от пар. 6, т. 2 и 3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. е образувано конституционно дело № 1/2014 г. на Конституционния съд ("**КС**").

С определение от 30.01.2014 на КС по дело №1/2014 г. Българската ветроенергийна асоциация е конституирана, като заинтересована страна по образуваното дело ("**Делото**"). С настоящото изцяло се присъединяваме към искането на Президента и бихме искали да представим на вниманието Ви нашето становище относно противоречието на измененията в Закона за енергията от възобновяеми източници, въведени с оспорваните текстове на пар. 6, т. 2 и 3 от заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. ("**Измененията**") с Конституцията на Република България ("**Конституцията**"), с пряко приложимото законодателството на Европейския съюз и Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи ("**Конвенцията**"), както и с основни принципи, определени от практиката на Съда на Европейския съюз и Европейският съд по правата на човека.

I. Измененията

Измененията в чл. 35а, чл. 35б и чл. 73 от ЗЕВИ, накратко, предвиждат въвеждането на "такса за производство на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия" в размер на 20% от количеството на изкупената електрическа енергия на вятърна и слънчева енергия, умножено по преференциалната цена (без ДДС). Тя е въведена без да има публична услуга, предоставена на производителите, за която би следвало да се дължи такава такса. Липсват мотиви за дискриминационното прилагане на таксата единствено спрямо производителите на вятърна и слънчева енергия. Размерът на таксата не е обоснован въз основа на обективни критерии, свързани с разходите по предоставянето на някаква публична услуга. Въпреки че тази фискална мярка ("**Фискална мярка**") е наименувана като "такса", тя може да се квалифицира и като пряк пропорционален данък върху приходите на производителите на електрическа енергия от вятър и слънце. Независимо от правната квалификацията на тази фискална мярка, нейното въвеждане в българското законодателство е в противоречие с правото на ЕС, Конвенцията и е противоконституционно.

II. Основания за противоконституционност на Измененията

II.1. Общи основания за противоконституционност на Измененията

Измененията в ЗЕВИ нарушават основни конституционни принципи.

II.1.1. Нарушаване принципа на правовата държава

Съгласно чл. 4, ал. 1 от Конституцията и съгласно практиката на Конституционния съд "*Република България е правова държава и се управлява според Конституцията и законите. Този конституционен принцип би могъл да се спази само ако съдържащите се в нормативните актове разпоредби са **ясни, точни и непротиворечиви**. Иначе те не биха били годни да регулират основните обществени отношения.*"¹

Считаме за безспорно, че не може да се приеме, че текстът на Измененията е ясен, точен и непротиворечив. Точно обратното, мотивите и целите на законодателя са неясни, като от тях не може да се направи логично предположение за какво служи въведената такса, срещу каква услуга се предоставя, дали по своето естество не представлява данък, и т.н.

Неведнъж Конституционният съд е имал възможност да обяви подобни законодателни подходи за противоконституционни. В тази насока е становището на съдия Красен Стойчев, изразено в Решение No. 1 от 28.02.2008 г. по конституционно дело No. 10.2007 г.: „Правовата държава изисква при създаването на законодателството подобните случаи да се уреждат подобно, а самата правна уредба да бъде последователна.“ С Решение No. 1 от 28.01.2014 г. по конституционно дело No. 22/2013 г. Конституционният съд е обявил за противоконституционно решение на Народното събрание на основание (наред с други), че „...оспореното решение не се вписва в изискванията за правна сигурност и предвидимост, залегнали в конституционните основи на правовата държава, очертани с разпоредбата на чл. 4, ал. 1 и 3 от Конституцията, предвид състоянието на неизвестност, правна несигурност и непредвидимост, които това решение създава...“ В същия смисъл са и мотивите към Решение No. 3 от 21.03.2012 г. на Конституционния съд по к. д. No. 12/2011 г.

В допълнение, при приемане на Измененията беше нарушена и законодателна процедура по чл. 88, ал. 1 от Конституцията. Измененията бяха разгледани от законодателния орган единствено на второ четене, като при първото четене на Законопроекта за държавния бюджет на Република България за 2014 г., те изцяло липсваха и не бяха подложени на гласуване.

¹ Решение № 9 от 30.IX.1994 г. на КС на РБ по конст. д. № 11/94 г.

II.1.2. Нарушаване принципа за закрила на стопанската дейност и инвестициите

При преценка на противоречието на текстовете на § 6 от Заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г. (ЗДБРБ, обн. ДВ, бр. 109 от 20.12.2013 г.) с разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Конституцията следва да се съобрази целта на посочената конституционна норма. Според нея, инвестициите и стопанската дейност на български и чуждестранни граждани и юридически лица се закрилят от закона. Създава се задължение за законодателя, при осъществяването на законодателната дейност, да държи сметка за съществуващите инвестиции и за възможността за привличане на нови такива. Приетите закони следва да благоприятстват инвестициите. А когато те вече са извършени, законът трябва не просто да не ги засяга, а напротив – да ги закриля. Такова е и разбирането на Конституционния съд, изразено в мотивите към Решение No. 4 от 11.03.1998 г. по конституционно дело No. 16/1997 г. (точка 6А). Съдът приема, че чл. 19, ал. 3 от Конституцията задължава законодателя „...да издава закони, закрилящи и следователно насърчаващи инвестициите, а не закони, посягащи върху вече извършени инвестиции.“

Немотивираното налагане на Фискалната мярка върху приходите на производители на енергия от вятърни и слънчеви централи представлява точно такова посегателство върху извършени вече инвестиции, каквото чл. 19, ал. 3 от Конституцията напълно изключва. Недопустимо е, съгласно Конституцията на Република България, чрез специален закон да се преуреждат стопански отношения в ущърб на конституционно гарантирани права на стопанските субекти.

Следователно, мерките въведени с Измененията не отговарят на изискванията, установени в Конституцията относно данъците, таксите и фискалните мерки.

II.2. Основания за противоконституционност на Измененията в случай, че Фискалната мярка се квалифицира като такса

II.2.1 Противоречие с конституционната уредба на таксите в Конституцията

В българската правна система, "таксите" се дължат на възмездна основа само срещу предоставена публична услуга. Съгласно Решение No. 4 от 4.07.2013 г. на КС по к. д. No. 11/2013 г:

*“Таксите са финансово плащане, дължимо на държавата или общините **по повод на предоставяни от тях дейности и услуги на юридически лица и граждани.** Както вече е имал възможността да се произнесе Конституционният съд в Решение No. 11 от 1.07.2003 г. по к. д. No. 9 от 2003 г., в теорията на финансите таксата се схваща като плащане в полза на държавния бюджет от физическо или юридическо лице за извършено действие или за оказана му някаква услуга от държавен или общински орган.*

... В своята практика Конституционният съд следва разбирането, че разграничителният белег между данък и такса е елементът услуга, че основание за плащане на таксата е ползването на услуга или предизвикване на действие на държавен орган в полза на платеща на таксата и че поначало таксата се заплаща срещу извършена услуга и размерът се определя с оглед на разходите по извършване на услугата (вж. Решение No. 9 от 20.06.1996 г. по к. д. No. 9 от 1996 г., Решение No. 11 от 1.07.2003 г. по к. д. No. 9 от 2003 г., Решение No. 10 от 26.06.2003 г. по к. д. No. 12 от 2003 г.).”

Въпреки това, в нарушение на чл. 60 от Конституцията, въведената такса в ЗЕВИ не е свързана по никакъв начин с предоставянето на насрещна публична услуга. В допълнение,

съгласно чл. 60 от Конституцията, таксите следва да са съобразени и с разходите свързани с предоставянето на публичната услуга, като в случая това е невъзможно поради липсата на такава. Налагането на задължителни такси, които водят юридическите лица до неоправдано високи загуби и фалит, подобно на мерките в Измененията, противоречи на този принцип. Наложената Фискална мярка не е съобразена по никакъв начин с доходите и финансовото състояние на засегнатите лица, нито индивидуално спрямо всеки от тях, нито спрямо финансовото състояние на целия сектор.

Следователно, въвеждането на такава "такса" по този начин е противоконституционно и лишено от юридическо основание.

II.2.2 Противоречие на Измененията с правото на ЕС

Считаме, че с Измененията пряко се нарушават целите и принципа на недискриминация на електроенергията от възобновяеми енергийни източници, заложен в Директива 2009/28/ЕО ("**Директивата**"), като съгласно:

- т. (62) от съобразителната част на Директивата:

*Разходите за свързването към мрежите за електроенергия и газ на нови производители на електроенергия и газ от възобновяеми източници следва да бъдат обективни, прозрачни и **недискриминационни**, като следва надлежно да се отчита ползата, която присъединените производители на електроенергия от възобновяеми източници и местните производители на газ предоставят за мрежите за електроенергия и газ.*

- чл. 16, пар. 7 от Директивата:

*Държавите-членки гарантират, че при налагането на тарифите за пренос и разпределение **не се допуска дискриминиране на електроенергия от възобновяеми източници**, включително и на такава електроенергия от възобновяеми източници, която е произведена в периферни региони, например в островни или в слабо населени региони. Държавите-членки гарантират, че налагането на такси за пренос и разпределение не се извършва дискриминационно спрямо газ от възобновяеми източници на енергия.*

Въведената Фискална мярка е в нарушение на посочените по-горе разпоредби, защото възлага по дискриминационен начин допълнителни разходи за производство, пренос и разпределение на електроенергия от определени възобновяеми енергийни източници.

Считаме, че в рамките на своята дейност държавните органи следва да съобразяват поведението си и с директивите и да изпълняват задълженията, които те им възлагат, а гражданите могат директно да черпят права от техните разпоредби. С цел избягване на противоречиви тълкувания относно посочения вертикален пряк ефект на директивите, следва да отбележим, че:

- съгласно чл. 288 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС)² директивата е "акт, който обвързва по отношение на постигането на даден **резултат** държавите-членки, до която е адресиран, като оставя на националните власти свобода при избора на формата и средствата за постигане на този резултат". От определението, дадено в ДФЕС изрично се извежда, че при имплементирането на директива на ЕС, държавите-членки нямат свобода на преценка по отношение на целените с нея резултати, както и че съответните национални нормативни актове, приети по силата на директиви на Общността, не могат да се правят промени, противоречащи на целите на тези директиви;

² Предишен чл.249 от Договора за създаване на Европейска общност.

- в константната си практика Съдът на Европейския съюз ("**Съдът на ЕС**") е установил, че директивите имат **вертикално пряко приложение**, т.е. те имат действие между гражданите и съответните държави-членки, поради което не е допустимо чрез вътрешен акт да се изключи задължение за държавата-членка, което следва от имплементирана директива³ (в конкретния случай задълженията по чл. 6, чл. 7 и чл. 13 от Директивата);
- съгласно константната практика на Съда на ЕС във всички случаи, когато от гледна точка на съдържанието си разпоредбите на една директива са **безусловни и достатъчно точни, частноправните субекти могат основателно да се позовават на тях пред националния съд срещу държавата, ако тя се въздържа да транспонира в предвидения срок директивата в националното право или ако транспонирането е неправилно**⁴.
- Вертикалният пряк ефект на директивите намира приложение и спрямо държавните органи, като засегнатите лица следва да могат да се позовават и да разчитат на разпоредбите на директивите срещу държавата, "*независимо от качеството в което тя действа*", като "*във всеки случай е необходимо да се предотврати това държавата да печели преимущество от нейното собствено неспазване на правото на Общността*"⁵.

Приетите Изменения нарушават и принципите на правото на ЕС, касаещи правната сигурност и зачитането на легитимните очаквания на лицата. Като общи принципи на правото на ЕС, те обвързват както институциите на ЕС, така и държавите-членки в рамките на приложение на правото на ЕС. При изменение на законодателството по прилагане на Директива 2009/28/ЕО, България е длъжна да зачита правната сигурност, легитимните очаквания на засегнатите лица и да се въздържа от приемането на неблагоприятни мерки, които имат ретроактивно действие.

II.2.3 При дебатите по приемане на Фискалната мярка беше изразено и становището, че подобни мерки са приети в други страни от Европейския съюз – Чехия и Испания. На първо място, сходните фискални мерки в тези две страни изрично са приети, като специален данък върху приходите на производителите на електроенергия от възобновяеми енергийни източници, при което няма неяснота по отношение на правната квалификация и правния режим на фискалната мярка. На второ място, фискалните мерки са въведени при съвсем различни условия на формиране на приходите на този тип производители на електроенергия. Законодателството на Чехия и Испания предвижда премия (добавка) платима от държавния бюджет върху цената на електроенергията. В България такава премия не съществува, като цената на енергията от възобновяеми енергийни източници – вятър и слънце, се калкулира в цената за крайния потребител. На трето място, правната система на тези страни се различава от българската. Така например, конституцията на Република Чехия допуска налагането на данък с обратна сила. Последното е недопустимо съгласно българската Конституция и трайната практика на Конституционния съд⁶. На четвърто място, по законосъобразността на въведените фискални мерки в Чехия и Испания предстои да се произнесат, както Съдът на ЕС, така и други компетентни наднационални съдилища. На този етап тяхното съответствие с правото на ЕС не е разглеждано, нито от местните, нито от наднационалните съдилища, и тяхното съществуване занапред е под въпрос.

³ Решение от 4 декември 1974. Van Duyn v. Home Office. Дело 41/74, [1974] ECR 1337.

⁴ Решение от 26 февруари 1986 г. по дело Marshall, 152/84, Recueil, стр. 723, точка 46, Решение от 5 октомври 2004 г. по дело Pfeiffer и др., C-397/01—C-403/01, Recueil, стр. I-8835, точка 10. Решение от 11 юли 2002 по дело Marks & Spencer v Customs and Excise Commissioners, дело C-62/00 [2002].

⁵ M. H. Marshall v. Southampton and South West Hampshire Area Health Authority (Teaching), Дело 152/84 [1986] ECR 723.

⁶ Решение на Конституционния съд № 9 от 20 юни 1996 г. по к. д. № 9 от 1996 г.

Следователно, фискални мерки в Чехия и Испания са приети в коренно различни правни системи и пазарни условия. Поради това не може от тяхното съществуване да се правят изводи нито за съответствието на Фискалните мерки с българската Конституция, нито за съответствието им с европейските практики и правото на ЕС.

С оглед на изложеното тук смятаме, че въведената с Измененията "Такса за производство на електрическа енергия от вятърна и слънчева енергия" пряко нарушава Директивата, и по-конкретно принципите на недискриминация на електроенергията от възобновяеми източници, правната сигурност и легитимните очаквания на засегнатите лица.

II.3. Основания за противоконституционност на измененията в случай, че Фискалната мярка се квалифицира като данък

II.3.1 Противоречие с чл. 1 от Протокол № 1 към Европейската конвенцията за защита правата на човека и основните свободи

Налагането на прекомерно високи и дискриминационни данъци, и преуреждането по законов път на вече възникналите правоотношения във връзка със закупуване на електроенергия противоречат и засягат защитеното право на собственост съгласно чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията⁷.

Въпреки че всяка държава има "широко поле за преценка" по отношение на своята фискална политика, Конвенцията налага определени ограничения при въвеждането на данъчни режими и ставки. Ако дадено право на собственост защитено по конвенцията бъде засегнато от фискални мерки, то това може да стане при спазването на следните критерии:

- фискалните мерки трябва да са законосъобразни;
- фискалните мерки трябва да преследва легитимни цели;
- фискалните мерки трябва да са пропорционални за постигане на поставените цели;
- фискалните мерки не трябва да са дискриминационни.

В този смисъл е и наскоро постановеното решение на Съда в Страсбург по делото *N.K.M. v. Hungary* (App. No. 66529/11). В решението Съдът систематизира установените в неговата практика принципи във връзка с изискванията към режимите на данъчно облагане.⁸

II.3.2 Наличие на засегнато право на собственост, защитено по Конвенцията

Съгласно чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията, всеки "има право мирно да се ползва от своите притежания". Според практиката на съда в Страсбург, терминът "притежания" има автономно значение, което е различно от това, което има в националните юрисдикции.⁹ За

⁷ Решение *N.K.M. v. Hungary* (App. No. 66529/11) ECHR 2013-II

⁸ Фактите по казуса са следните – след няколкократно опити на унгарския парламент на 14.05.2011 е обнародван закон, с който се налага 98 % данък върху обезщетенията дължими при уволнение на държавни служители. Данъкът е подоходен и се налага върху размера на обезщетенията, които надхвърлят 3,5 милиона унгарски форинти. Фискалната мярка е мотивирана с оглед запазването на фискалната стабилност на унгарската държава по време на икономическа криза. Данъкът се събира чрез удържане на сумата от дължимото обезщетение. Не всички държавни служители са подложени на новия данъчен режим, а само определена категория е засегната от промените.

Делото касае правата на жената *N.K.M.* – унгарски държавен служител, чието име не се споменава в цялост в решението, поради нейно изрично искане. Ищцата по делото е уволнена от поста, който е заемала в държавната администрация. При уволнението е наложен новоприетият данък върху обезщетенията при уволнение. В конкретния казус, общата данъчна тежест върху обезщетението е в размер 52 %. Съдът в Страсбург постановява, че приетият данък нарушава правото на собственост на *N.K.M.*, защитено по чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията. Съдът приема, че фискалната мярка е непропорционална на преследваните легитимни цели от страна на унгарската държава. В допълнение към това, на ищца не е даден преходен период, в който да може да съобрази своето поведение към новия данъчен режим. По този начин, унгарските власти са възложили "индивидуална и прекомерна тежест" върху ищца.

⁹ Решение *Gasus Dosier – und Fördertechnik GmbH v Netherlands*, 23 Февруари 1995, Серия A No. 306-B, (1995), 20 EHRR 4-3, §53

притежания се смятат както съществуващите активи, така и вземанията, за чието реализиране в бъдеще има обосновани легитимни очаквания.

В настоящия случай, производителите на възобновяема енергия от слънце и вятър са сключили дългосрочни договори за изкупуване на електроенергия. Договорите са сключени въз основа на строго регулиран пазар и ценови контрол от страна на ДКЕВР. Облигационните вземанията по тези договори представляват, защитено право на собственост, съгласно утвърдената практика на Съда в Страсбург и се засягат от приетите фискални мерки.

Следователно налице е защитимо право по на собственост по смисъла на чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията

II.3.3 Липса на легитимни цели

В приетите Изменения изцяло липсват мотиви, както и формулиране на ясни и конкретни национални или наднационални цели, които да обосновават налагането на новият данъчен режим. Нито от изказванията на вносителите, нито от самите разпоредби обаче става ясно кое налага въвеждането на дискриминационен данъчен режим за производителите на електроенергия от възобновяеми източници – вятър и слънце.

Докладите приети от комисиите в Народното събрание също не внасят яснота по отношение на мотивите за приемане на законодателните Изменения. Изказванията на вносителите, останалите депутати и министри, от своя страна са непоследователни, взаимоизключващи се и противоречиви. Законодателят не се е позовал и на доклади, документи, препоръки, проучвания или други документи на европейски, международни или национални държавни органи.

В допълнение, въвеждането на даден дискриминационен данъчен режим би било допустимо, само ако има основателни и разумни причини, които да обуславят различното третиране на данъчнозадължените субекти. В обхвата на Измененията не попадат, нито останалите производители на електроенергия от ВЕИ, нито останалите производители на електроенергия от други източници.

Следователно законът не преследва легитимни цели и на това основание противоречи на чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията.

II.3.4 Нарушаване на изискването за пропорционалност

Въпреки, че държавите имат широка дискреция при въвеждането на данъчни режими и при определянето на размера на данъчните ставки, тази дискреция се подчинява на ограниченията на Конвенцията. Всяка такава мярка следва да бъде приложена по недискриминационен начин и при спазване на принципа за пропорционалност. Дори да се приеме, че измененията преследват легитимни цели, то предвидени мерки са изключително непропорционални за тяхното постигане. Съдът в Страсбург посочва, че всяка фискална мярка, която възлага необоснована тежест върху дадено лице или фундаментално дестабилизира неговото финансово състояние е непропорционална¹⁰.

В случая, наложеният данъчен режим обременява с налог реално надвишаващ около пет пъти данъчното бреме на останалите производители на електроенергия. При определена средна норма печалба от 9 % въз основа на сключените договори за производство на електроенергия от възобновяеми енергийни източници, наложеното данъчно бреме елиминира изцяло печалбата, генерира загуби и ще доведе до сигурен фалит на засегнатите лица. По този начин, определени производители на енергия от възобновяеми енергийни източници необосновано понасят "индивидуална и прекомерна тежест"¹¹, което е в нарушение на принципа на пропорционалност.

¹⁰ Ibid. 6, §42

¹¹ Ibid. 6, §72

Следователно, мерките не отговарят на изискването за пропорционалност и на това основание противоречат на Конвенцията, така както е тълкувана и прилагана от Съда в Страсбург.

II.3.5 Нарушаване на изискването за недискриминация

Съгласно решението на Съда в Страсбург по делото *Darby v. Sweden*¹², чл. 14 от Конвенцията (забрана за дискриминация) във връзка с чл. 1 от Протокол 1 от Конвенцията (защита правото на собственост), недопустима дискриминация е налице, ако няма "обективно и разумно оправдание".¹³

В настоящия случай, производителите на електроенергия от ВЕИ – вятър и слънце, се намират в сходно и близко положение до производителите на електроенергия от друг вид ВЕИ или конвенционални източници. Въвеждането на утежнен фискален режим и ограничения за електроенергията изкупувана по преференциални цени само за някои от тях няма разумно и обективно оправдание, нито в мотивите към Измененията, нито в парламентарните дебати във връзка с тях.

Следователно, фискалните мерки и ограничения за изкупуване на електроенергия не отговарят на изискването да не бъдат дискриминационни и на това основание противоречат на Конвенцията, така както е тълкувана и прилагана от Съда в Страсбург.

IV. Възможност за претендиране на вреди

Измененията в ЗЕВИ пряко противоречат на редица нормативни актове с по-голяма юридическа сила. Тези противоречия съставляват основание за търсене на отговорност от държавата за причинени вреди, както пред Съда в Страсбург въз основа на Конвенцията, така и на основание на правото на ЕС, така и на основание нарушенията на Конституцията. Предвид големите по размер инвестиции направени в изграждането и поддържането на електроцентрали на възобновяеми енергийни източници, може да се предвиди, че размерът на вредите, които ще бъдат претендирани индивидуално или колективно, ще бъде значителен, като към този размер следва да бъдат прибавени и разходите по воденето на такива дела.

Поради гореизложеното, с настоящото изразяваме категоричното си становище, че Конституционният съд на Република България следва да обяви за противоконституционни измененията в ЗЕВИ, въведени с т. 2 и 3 от пар. 6 от Заключителните разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2014 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 356, ал. 4 таксата се внася "в срок до 15-то число на месеца, следващ тримесечието за което се отнася". С оглед на това, моля, Конституционния съд да се произнесе по к.д. № 1/2014 г. до края на месец март 2014 г. с цел предотвратяване на противоконституционното събиране на таксата.

С уважение

Биляна Лозанова,

Българска ветроенергийна асоциация

БЪЛГАРСКА
ВЕТРОЕНЕРГИЙНА
АСОЦИАЦИЯ
BULGARIAN
WIND ENERGY
ASSOCIATION

¹² Решение *Darby v. Sweden* (App. No. 11581/85), ECHR 1990 – Court (Chamber)

¹³ *Ibid.*, § 31